

Европейска програма ‘Учене през целия живот’

проект “Моето училище е моя дом”

Екипът от 5 учители и 3 ученика от ЗПГ”Кл.Тимирязев” гр.Сандански се завърна благополучно от Турция. Посещението ни в съседската страна бе свързано с работа по проект от европейска програма ‘Учене през целия живот’, Секторна програма „Коменски . В срещата, проведена в град Османие, град в Южна Турция, , заедно с нас участие взеха екипи с учители и ученици от Литва, Полша, Италия и разбира се, домакините от Турция .

Османие е малък град според разбиранията в Турция. В класацията на градовете в Турция той заема едва 80 място . Разположен е на площ 974 кв. км и е с население около 190 000 жители , което много бързо се увеличава.. Намира се в югоизточната част на Турция, на север от залива Искендерун на Средиземно море. От 1996 г. градът има статут на самостоятелен виалет или община, както казваме ние . Преди това той е бил включен към територията на виалает Адана, петия по големина град в Турция.

Османие има мек средиземноморски климат, заобиколен е от плодородни земеделски полета и гори, което е предпоставка за развитие на дърводелската и дървообработващата промишленост . Днес градът е център за обработка и производство на памук, пшеница, царевица, соя, и шам фъстък. Килимарството също е

развито в повече от селищата на вилает Османие. Ето защо ние посетихме една такава работилница , в която имахме възможност се запознаем с напълно автентичния начин на производство на ориенталски килим. Цялата предварителна обработка на вълната - сортиране, разчепкване, предене и

усукване на нишката, се извършва на ръка. Човешката ръка участва на всички етапи от изработката. Тя се на вертикален стан с вълна, основата също е от вълна. Приятен беше факта, че имаме възможност да участваме в последната операция при изработката на ориенталския килим - отрязването на тъканта от основата и връзването на ресните по края на готовия килим. А това, че всяка партньорска страна получи за подарък един малък килим / 65 x 65 см / с втъкано в него името на проекта и името на училището домакин ни накара да почувстваме, че действително вилает Османлие и лицей "Ахмед Джевдет Паша" могат да бъдат наш втори дом. Още повече, че патрона на училището е виден турски политик, историк и юрист, ислямизиран българин от Ловеч.

В работна среща, по време на нашия престой в лицей „Ахмед Джевдет Паша“ ние, учители и ученици продължихме да обсъждаме проблемите на образователните системи и проблемите на младите хора в различните страни. На тази среща ние

запознахме нашите приятели с основния проблем в българското училище – липса на достатъчна мотивация сред учители и ученици, като заедно с това показвахме какво правиме, за да преодолеем това. Оказа се, че и другите училища, особено тези от бившия социалистически лагер вървят по този път. Училищата в Полша са минали

по пътя на делегираните бюджети, а училищата в Литва използват също като нас извънкласните форми на работа като елемент за повишаване мотивацията на учениците. Подходите за борба с негативните явления в различните училища са едни и същи. Поддържането на добри взаимоотношения с родителите, разговорите с тях и с децата им, търсене на непринуден контакт с ученика, работата на педагогическия съветник, множеството превантивни мерки за борба с отсъствията и други негативни явления навсякъде са сходни. Така за пореден път стигнахме до извода, че въпреки различията, ние много си приличаме.

По време на работната среща учениците от България, Литва, Турция, Полша и Италия дискутираха по тема „Моето училище мечта“. Всеки един ученик мечтае за по-добра

материална база, по-добро застъпено чуждоезиково обучение, по-добри учители. Странното бе това, че учениците, чието училище се намира в центъра на града си мечатят то да бъде извън града и обратното, тези, които учат близо до центъра, желаят училището им да бъде извън града. Почти всички ученици мечтаят учебните занятия да почват от по-

късен час и изучавания материал да бъде по-олекотен, да не бъде с толкова енциклопедичен характер. Има ученици, които си мечатят за виртуално училище.

По време на срещата бе обсъден и прогреса на проекта. Разгледани бяха анкетните карти на ученици и учители, участващи в мобилностите до сега. Резултатите, обобщени и анализирани ще бъдат поместени във Web сайта на проекта <http://msmh.xz.lt/>. Определен бе периода на следващата среща. Тя ще се проведе при нас, в Сандански от 27.03 до 31.03.2010г.. Темата, за предстоящата дискусия е „Учители и ученици заедно по пътя на професионалната реализация” като всяка страна ще представи своя опит в работата си за кариерното развитие на учители и ученици.

В края на деня, лицейт – домакин ни приветства с прекрасни изпълнения на Анадложкия танцов състав, училищните вокална и танцова групи. На фона на добрата атмосфера, включваща не само радушния прием, но и добрата материална база всички останахме доволени от съвместната ни дейност.

Два дни от престоя ни в Турция бяха посветени на културен отдих. Нашите домакини ни организираха посещение в древното римско селище Кастабала. Така успяхме да се разходим по алеята с колони, да поседнем на амфитеатъра с капацитет за 5 000 зрители, да разгледаме крепостта, римската баня, стадиона, двете църкви и руините на акведукта. Друга забележителност, с голяма историческа стойност е хетерската крепост Каратепе – Асланташ, представляваща национален музей на открито. Самата крепост е построена от владетеля на Аданската низина през 7 век пр.н.е., като защита срещу племенни набези от север. Има два входа, представляващи T-образни къщи, чиито стени са украсени с лъвове, свинскове, надписи и рефлексни картини, изобразяващи културни и митологични сцени от ежедневието издълбани на блокове от базалт. Надписите на блоковете се повтарят и са двуезични – на финикийски и на Hieroglyphic Luwian език / изчезнал език, от индоевропейското семейство, пряк предшественик на

етруския език/ и. На югозападната порта е издигната голяма монументална статуя на хетерски бог, на нея отново се вижда същият надпис на финикийски език. Затова се предполага, че тя е ключ за дешифриране на йероглифи пр.н.е, и затова много напомня на прочутия Розетски камък. Освен с богатата си история, посещението ни в музея на открито ни даде възможност да се полюбуваме на чудесни панорамни изгледи към река Джейхан и язовира Асланташ, построен на нея.

Имахме възможност да посетим вилает Хатай, с административен център Антакия /Антиохия/. В рамките на Римската империя,

Антиохия е бил третия по големина център след Рим и Александрия. Антиохия е важен център на християнството, седалище на една от първите четири патриаршии. Предполага се че преди да се засели в Ефес майката на Исус Христос , Дева Мария е живяла в Антохия. И до днес града се отличава от другите с многото си религиозни общности - мюсюлмани, православни християни, католици, евреи и арменци. С посещението си в католическата , в православната църква - пещера "Св. Петър и

Павел" която може да бъде най-старата запазена църква в света, в джамията, в арменската църква и синагога ние видяхме как може различни религии да съжителствуват в мир. Градът е разположен на бреговете на река Аси Нехри, позната ни от сериала „Гордата Аси”. Заобиколен е с Нур планина, планината Келдаш, който са източник на зелен мрамор. Посещението ни в Археологическия музей ни убеди, че градът е бил голям център по време на Римската империя. За него може да се каже, че представлява един Музей на музайките, обхващащ византийски и римски периоди. Музайките, експонирани в музея, изобразяват различни митологични събития и хора са открити в Антиохия и околните райони. В музея освен множество монети са изложени саркофази, идоли, релефи, керамични предмети накити и статуи от хетските и византийски периоди.

Нашето пребиваване в Турция завърши с посещението на ваканционно селище Чевлик. В древността там е имало голямо пристанище. Селището има дълга и широка плажна ивица, на която ние с удоволствие написахме България. Не далеч от селището се намира древен тунел, построен от римския император

Тит Веспасиан. Тунелът е чудо на инженерната мисъл. По време на своето царуване император Веспасиан решава да се отклони реката, за да предпази пристанището от затлачване. Тунелът е прокопан през скалите от римски legioneri, моряци и затворници и е с дължина около 1,4 км (почти една миля), висок - 7 m, широк - 6m. Дължина на тясната част на тунела е 130 метра.. Днес канала е сух, но все пак си струва посещението. Не далеч от него се намират и скални гробници от антично селище, стените и таваните на който са резбовани с уникална украса раковина.

И като за финал приключихме с прощална вечеря в селището Харбие /превод от турски Дафне/. Градът е известен със своята зеленина и води. Това е предпочитано място за туристите – тук изобилстват хотели и учеселителни заведения. За съжаление, не успяхме да видим красивите водопади, нощта ги беше покрила със своята тъмна пелена. У нас остана само звука на падащата вода, вкуса на анадлоски кебап и спомена за топлия и радушен прием на нашите мили домакини.

С тези чудесни впечатления, малко уморени , но заредени с оптимизъм , създали нови приятелства , ние потеглихме към дома.

Лица от ЗПГ”Кл. Тимирязев” посетили Турция

1. Дина Лозанова Кирилова – координатор по проекта, учител по информатика и ИТ
2. Тодорка Георгиева Митрева – учител по немски език
3. Костадин Вангелов Стоянов- учител по математика
4. Харалампи Иванов Иванов – учител по история
5. Иван Валериев Стоилов – учител по икономически дисциплини
6. Виолина Красимилова Бунджева ученичка от 12^а клас
7. Надя Димитрова Милева ученичка от 12^а клас
8. Златина Илиева Иванова ученичка от 12^а клас

PS – Дейността се финансира по линия на Програмата за учение през целия живот. За съдържанието носят отговорност единствено авторите. Европейската комисия и Националната агенция не поемат отговорност за начина, по който предоставената информация може да бъде използвана.